စိုးမိုးစာပေ
လုံး ချင်း ဝ တ္ထု သစ်
နှုတ်ခမ်း
ရင်ပွင့်ဖော်
ပန်းချီ သိန်းရွှေကြည်
2010

အခန်း (၁)

"ရွှေယမင်းနဲ့ ကျေးတောသားကွ မမြင်ဘူးရင် ကြည့်ထားကြ"

ခပ်လှမ်းလှမ်းက အုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် လူရွယ်သုံးယောက်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည် ။

အခရာ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ မကျေမနပ် တက်ခေါက်သည် ။ မျက်မုန်းတန်းမိနေသော သူတွေပဲ ဖြစ်သည် ။ အခရာ အပြင်ထွက်တိုင်း အရိပ်လို လိုက်ကာ နှောင့်ယှက်တတ်သည့် တေလေ ဂျပိုးတွေ။

အခရာ နံဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ဘုန်းလက်ညာ ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ အခရာ ရဲ့ အကြည့်ကို နားလည်စွာနှင့် ဘုန်းလက်ညာ ခေါင်းကို ညိတ်သည် ။

ပြီးတော့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေက အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေသော လူရွယ်သုံးယောက်ဆီ ဦးတည် သွားခဲ့သည် ။

"ဟော့ မင်းတို့ တစ်ခွန်းလောက် ထပ်ပြောကြည့်ပါလား၊ ယောက်ျားတွေ ဆိုရင်ပေါ့ကွာ"

ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ဆံပင်တွေကို အနီရောင်ဆိုးခြယ်ထားသော ဂျင်းပင်န်နှင့် တီရှပ် ဝတ်ထားသည့် လူရွယ် မထိတရီ အပြုံးနှင့် ထရပ်သည် ။

"ကိုယ်ရံတော် ဓာတ်ဘူးကြီးကလည်း ကြည့်ရတာ နားမကောင်းဘူး

ထင်တယ်၊ နားသန့် ဆေးလေး ထည့်လိုက်ဦး”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟုတ်ပ့ါ ဟုတ်ပ့ါ ဟီး ဟီး”

အမူအယာနှင့် ပုံစံတွေကတော့ တကယ့် လမ်းဘေးစရိုက်တွေအတိုင်း။ လှောင်ပြောင်သလို မထီတရီ ရယ်မောလိုက်ကြသေးသည် ။

ဘုန်းလက်ညာ၏ ဘယ်လက်တစ်ဖက်က ဆံနီကောင်၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲ လိုက်သည် ။

ပြုံးယဲ့ယဲ့ ထိုင်နေသည့် နှစ်ယောက် သုတ်ခနဲ ချက်ချင်း ထရပ်ကြသည် ။

“ဖြောင်း”

ဘုန်းလက်ညာ၏ ညာခြေကန်ချက်က ဘယ်ဘက်က နားသံသီးနှင့် လူရှုယ်ကို မတ်တပ်ရပ် ခွင့်တောင် မရစေလိုက်ပါ။

“ခွပ်”

“ဖြောင်း”

“အင့်”

တစ်မိနစ်တောင်မျှ မကြာလိုက်သော တိုက်ခိုက်ပွဲလေးအဆုံးမှာ လူရှုယ် သုံးယောက် သုတ်ခြေတင်လျက် ထွက်ပြေးသွားကြသည် ။

တစ်ယောက်တည်းသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် ရပ်ကြည့်နေသည့် အခရာ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကာ ဩဘာပေးသည် ။

“တကယ် မိုက်တယ်၊ ကိုဘုန်း၊ အိမ်ရောက်ရင် ဒယ်ဒီ့ကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြရဦးမယ်”

“ဦးတို့ စိတ်ပူအောင် ပြောပြမနေပါနဲ့ အခရာ၊ တော်ကြာ အခုလို အပြင်ကို လမ်းလျှောက် ထွက်ခွင့် မရဖြစ်နေဦးမယ်”

“ကိုဘုန်း ရှိတာပဲ၊ အခရာ သွားရင် လိုက်ပို့ပေါ့၊ ဒါဆို ဒယ်ဒီ ခွင့်ပြုမှာ ပါ”

“ခုနက ကောင်တွေကိုရော အခရာ သတိထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်တွေက အခရာ တစ်ယောက်တည်းဆို အငြိုးနဲ့ နှောင့်ယှက်ကြဦးမှာ ”

“တစ်ခါနဲ့ မမှတ်လို့ နှောင့်ယှက်ကြည့်လေ၊ ကိုဘုန်း ထပ်ပြီး ပညာပေးလိုက်ပေါ့”

“ရန်ဖြစ်တာ မကောင်းဘူးကွ၊ အခုတောင် အခရာကို နှောင့်ယှက်နေလို့ နောက်မနှောင့်ယှက် ရဲအောင် ပညာပေးလိုက်တာ၊ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ့်ဖိနပ် ပြတ်သွားပြီ”

ခေါင်ပြုတ်ကြိုးပြတ်သွားသည့် ဖိနပ်လေးကို ကောက်ယူရင်း ဘုန်းလက်ညာ နှမျောသလို ပြောတော့ အခရာ ခစ်ခနဲ ရယ်သည် ။

“အဟင်း ဟင်း ကိုဘုန်း ပုံစံက ပြောလည်း ပြောစရာပဲ ခစ် ခစ်”

“ဟင် ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ”

အခရာ အရယ်မျက်နှာလေးနှင့်ပဲ ဘုန်းလက်ညာကို ကြည့်မိသည် ။

မြင့်မြင့်မားမား အရပ်အမောင်းကြီးနှင့် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်ကို ပေါ်လွင်စေသည့် ချိုင်းပြတ် စွပ်ကျယ်နှင့်၊ အောက်က ဝတ်ထားသော ချည်ပုဆိုးကလည်း ခါးပုံစကြီး ထုတ်လျက် တိုတိုဝတ်ထား သည် ။

တကယ့် ကျေးတောသားပုံ ပေါက်နေတာ အမှန်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ အခရာရဲ့ ”

“အဟင်း ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဘုန်း ပုံစံက ရယ်စရာ ကောင်းနေလို့ ”

“ဒုက္ခပါပဲ ကျုပ်က လူရွှင်တော်ရုပ် ပေါက်နေလို့ လား”

ဘုန်းလက်ညာ အမေးကြောင့် အခရာ ပြုံးမိပြန်သည် ။

ဂုတ်ထောက် ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် ဘုန်းလက်ညာ မျက်နှာကတော့ ယောကျ်ားပီသ ချောမွေ့ ပါသည် ။ မျက်ခုံးထူထူတွေက တန်းနေသည် ။ တိုတိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တွေနှင့် မျက်ဝန်းတွေက ကြည်လင်ပြီး စွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။

ကျစ်လစ်သော နှာတံက စင်းပြီးပေါ်လွင်သည် ။ ထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ကားချင်သော မေးရိုးအကျက ကျစ်လစ်သန်မာသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်နှင့် လိုက်ဖက်သည် ။

တောသားပီပီ ဟိတ်ဟန်မရှိ၊ အဝတ်အစားကိုလည်း ဖြစ်သလို ဝတ်ဆင်တတ်တာက ဆိုး သည် ။ ဒါတွေကိုသာ ပြင်ဆင်လိုက်လျှင်တော့

“ကိုယ့်ကို ကြည့်ပြီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ အခရာ”

“ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ ကိုဘုန်း ပုံစံကို စတိုင်မိအောင် စိတ်ကူးနဲ့ ပြောင်းပေးကြည့်နေတာ၊ ကဲ ပြန်ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို အခရာ ရှေ့က လျှောက်တော့ ကိုဘုန်း ဖိနပ်ပြတ်ကြီးကိုင်ကာ လိုက်လာ သည် ။

“ဟင် အဲဒီ ဖိနပ်ပြတ်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့ ယူလာတာလဲ”

“ပြန်ချုပ်ပြီး စီးဖို့ လေ”

“ဟာ ဘာလုပ်မှာ လဲ ထားခဲ့စမ်းပါ၊ အခရာ အသစ်တစ်ရံ

ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“အာ အလတ်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ နှမျောစရာ”

“ဒုက္ခပါပဲ ဘာမှ မနှမျောနဲ့ ၊ ထားခဲ့ပါ၊ ဖိနပ်အစုတ် အပြတ်တွေ အိမ်ထဲ သယ်မလာနဲ့ တော့”

အခရာ ဆိုနေတော့ ဘုန်းလက်ညာ လက်ထဲက ဖိနပ်ကို နှမျောသလို ငုံ့ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ မှ အကောင်းပကတိ ကျန်နေသော ဖိနပ်ကိုပါ ချွတ်ကာ အုတ်ခုံလေး နံဘေးမှာ ချထားလိုက်သည် ။

ဘုန်းလက်ညာကို ကြည့်ကာ အခရာ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည် ။ သနားလည်း သနားမိသည် ။

ပုဆိုးကတိုတိုနှင့် ခြေဗလာအတိုင်း အခရာ နောက်က လိုက်လာပုံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရု မစိုက် မရှက်ရွံ့သည့် အတိုင်း။

ဒယ်ဒီ ခေါ်လာ၍ ရန်ကုန်ရောက်လာတာ နှစ်ပတ်ကျော်ပဲ ရှိသေးသည် ။ ရောက်စက စကား ပြောတာက အခရာနှင့် သိပ်အဆင်မပြေလှပါ။

ကျုပ်တွေ ခင်ဗျားတွေနှင့် ပြောတတ်သော ဘုန်းလက်ညာကို မနည်းပြင်ဆင်ခိုင်းခဲ့ရသည် ။

ဒယ်ဒီကတော့ အခရာကို အစ်ကို တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးမည့် သူအဖြစ် အားကိုး သည် ။ ဆိုးတော့ မဆိုးပါ။ ကိုရွှေတောသားက အတိုက်အခိုက်မှာ လည်း ကျွမ်းကျင်တာ အခရာ မျက်မြင်တွေ့ခဲ့သည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခရာ အတွက်တော့ ကိုဘုန်း ရှိနေတာ ကောင်းပါသည် ။ အခရာ သွားချင်တာ သွား။ လာချင်တာ လာဖို့ အတွက် ဒယ်ဒီ စိတ်ချသွားပြီလေ။

နို့မို့ဆိုလျှင် ဒယ်ဒီ ဆူတာပူတာတွေနှင့် နားပူရတာ မသက်သာ။

အခုတော့ အခရာအတွက် လွတ်လပ်မှုတွေ အပြည့်။

*

အခန်း (၂)

ဆောင်းမနက်ခင်းကလေးက နှင်းမြူတို့ နှင့် ဝေ့သီမှိုင်းမှုန်နေသည် ။ အဖြူရောင် ခေါင်းစွပ် ဦးထုပ်ကလေးနှင့် ကိုယ်ကျပ်တီရှပ် လက်ရှည် အဖြူရောင်လေးပေါ်မှာ လက်ပြတ် ဂျင်းကက်ပြာလေး ကို ဂျင်းပင်န်အပြာလေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော အခရာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ကလေးနှင့် လမ်း လျှောက်နေမိသည် ။

အမြဲတမ်း လမ်းလျှောက်ထွက်နေကြ မဟုတ်ပေမယ့် သည် မနက်ကျမှ ပဲ အခရာ စိတ်ကူး ပေါက်ကာ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဒယ်ဒီ သိရင်တော့ နားပူအောင် ဆူပူဦးမှာ သေချာ၏။

မိဘဆိုး သမီးလေးအပေါ် အလိုလိုက် ချစ်ခင်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကြီးသော ဒယ်ဒီသည် ဘုန်း လက်ညာကို သမီးဖြစ်သူ အနားမှာ အရိပ်လို စောင့်ရှောက်စေခဲ့၏။

ဘုန်းလက်ညာ ကလည်း ဒယ်ဒီ ဆန္ဒအတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်တတ်ပါ သည် ။ တစ်ခါတလေ သူမ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်မှုကို ရှာဖွေချင်သည် ။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုဘုန်း မနိုးခင် အခရာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။ အိမ်ဖော် ဒေါ်မြကိုတော့ အခရာ လမ်းလျှောက်ထွ

က်မည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည် ။

နှင်းမှုန်လေးတွေပါသော လေကို အခရာ အားပါးတရ ရှူရှိုက်လိုက်မိသည် ။ ရင်ထဲအထိ အေးမြစိမ့်ဝင်သွားသလို ခံစားရသည် ။

မနက်ခင်းမှာ အပြေးကျင့်နေသော လူငယ်တစ်သိုက် အခရာကို ဖြတ်ကျော်တက်သွားသည် ။

သူတို့ လေးတွေကို ကြည့်ကာ အခရာလည်း တက်ကြွသွားခဲ့သည် ။ လှမ်းနေခဲ့သည် ခြေလှမ်း တွေကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးကြည့်မိ၏ ။ ချမ်းစိမ့်စိမ့် အအေးဒဏ်လေးကိုတောင် မေ့သွား အောင် အရသာတွေ့သွားသည် ။

ခြေလှမ်းတို့ စည်းချက်ညီညီနှင့် အခရာ ပြေးနေမိသည် ။ ကားလမ်းနံဘေးမှာ ကပ်ရပ်ထား သော အပြာရင့်ရောင် လင့်ခရုဆာကားကြီးကို အခရာ တွေ့သည် ။

ကားနံဘေးက ကပ်ကာ အရှိန်မလျှော့ဘဲ အခရာ ဆက်ပြေးသည် ။ ထိုအခိုက်မှာ ပဲ မထင်မှတ် သော အဖြစ်အပျက်ကို ရင်ဆိုင်တိုးသည် ။

လင်ခရုဆာ ကားကြီး အနောက်က ကွေ့ပြီး ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာသော လူတစ်ယောက်။ ကားနံ ဘေး ကပ်ပြီး ပြေးလာသော အခရာနှင့် မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ထိပ်တိုက် ဝင်တိုးတော့သည် ။

“အင့်”

“အ ဆော ဆောရီးဗျာ”

အရှိန်က အပြင်းကြီး မဟုတ်ပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်တိုက်မိတာမို့ အခရာ ယိုင်လဲကျ ကာ ကားတံခါးနှင့် ဝင်တိုက်မိသည် ။ ပခုံးဆီမှာ နာကျင်သွားတာတော့ အမှန်။

စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသစိတ်ကလေး ဖြစ်တည်ကာ တောင်းပန်နေသော လူရွယ်ကို မော့ ကြည့်မိသည် ။

"ဟင်"

ဒေါသစိတ်တွေ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ဆုံးသွားရကာ အခရာ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွား၏။

"မင်း မင်းတိုင်း သူ အဆိုတော်၊ မင်းဆက်တိုင်း ဟုတ်ပါတယ်နော်"

အနက်ရောင် မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ မင်းဆက်တိုင်း ခေါင်းကလေး ညိတ်သည် ။ ပြီးမှ

"မင်းက ကိုယ့်ကို သိတယ်လား"

"သိတာပေ့ါ နာမည်ကြီး အဆိုတော်ပဲ၊ အခရာ မင်းဆက်တိုင်းရဲ့ သီချင်းတွေကို အရမ်း ကြိုက်တာ သိလား"

အတိုင်းမသိ ပီတိတွေနှင့် အခရာ မြူးမြူးကလေး ပြောမိသည် ။ မင်းဆက်တိုင်းက ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် အပြုံးရိပ် သမ်းနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေဆဲ။

"မင်းဆက်တိုင်း ထွက်သမျှ အခရာ နားထောင်ဖြစ်ပါတယ်၊ အခုနောက်ဆုံး ထွက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီ ချစ်သူ အထိပေ့ါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုယ့်ရဲ့ ပရိသတ် တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ရတဲ့အတွက် ဒီမနက်ခင်း လေးက ကိုယ့်အတွက် အမှတ်တရနေ့လေးပေ့ါ"

မင်းဆက်တိုင်း စကားတွေကြောင့် အခရာ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစိတ်တွေ ဖြာဝေသွားခဲ့ရသည် ။

မင်းဆက်တိုင်း ဆိုတာ အခရာ အားပေးနှစ်ခြိုက်ရသည့် အဆိုတော်

တစ်ယောက်၊ ဒီလို မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့ရခြင်းက အခရာအတွက်လည်း မမေ့နိုင်သော မင်္ဂလာနေ့ကလေးပဲ ဖြစ်သည်။

"နာမည်က အခရာ တဲ့ လား"

"ဟုတ် အခရာ ပါ"

"ကိုယ် မှတ်မိမှာ သေချာပါတယ်၊ စောစောက ဝင်တိုက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကားရပ် ပြီး ဆောင်းမနက်ခင်းရဲ့ အရသာကို ခံစားကြည့်နေတာ၊ ကားနောက်ခန်းဘက်မှာ ရပ်နေပြီး ပြန် လှည့်တော့ အခရာ ပြေးလာတာ တကယ် မမြင်လိုက်ဘူး"

"အဟင်း ရပါတယ်၊ အခရာလည်း ပြေးကောင်းကောင်း နဲ့ ပြေးလာတာဆိုတော့ လုံးဝ မတွေ့လိုက်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်"

"ကံကြမ္မာက ကိုယ်နဲ့ အခရာကို ဆုံတွေ့ခွင့်ပေးလိုက်တာထင်တယ်၊ နောင် ဆုံချင်ပါသေး တယ်၊ အခရာက နေ့တိုင်း အပြေး လေ့ကျင့်တာ လား"

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့မှ စိတ်ကူးပြီး ထွက်လာတာ"

အခရာ ရိုးသားစွာပဲ ဝန်ခံပြောတော့ မင်းဆက်တိုင်း နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးရင်း

"တကယ် တိုက်ဆိုင်တာပဲ၊ ကိုယ်လည်း ဒီမနက်ကျမှ စောစောနိုးပြီး ကားလျှောက်မောင်း ဖြစ်တာ၊ အမှန်က လမ်းလျှောက်မလို့ ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုသိတဲ့ ပရိသတ်တွေနဲ့ ဆုံရင် အိမ်တောင်ပြန် ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် ကားနဲ့ ပဲ ထွက်လာတာ"

*

မင်းဆက်တိုင်း စကားကို အခရာ နားလည်ပါသည် ။ အောင်မြင်ကျော်ကြားသော အနုပညာ သမား တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက လွတ်လပ်မှုတွေကိုတော့ ပေးဆပ်ထားရစမြဲပဲလေ။

"မင်းဆက်တိုင်း ဆန္ဒမပြည့်ဘူးမို့လား၊ အခုပဲ အခရာနဲ့ အချိန်တွေလင့်ကုန်ပြီ ထင်တယ်"

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဒီနေ့ကတော့ ကိုယ့်အတွက် အမှတ်တရနေ့ကလေးပဲ၊ အခရာနဲ့ လည်း ထပ်ဆုံခွင့် ရချင်ပါသေးတယ်"

လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ရင်း မင်းဆက်တိုင်း ပြောတော့ အခရာ အလိုက်သိစွာ ခေါင်းကလေး ညိတ်သည် ။

"အခရာလည်း ဆုံချင်ပါတယ်၊ မင်းဆက်တိုင်း အခရာကြောင့် အချိန်တွေ လင့်ကုန်ရင် ဆောရီးနော်"

"နိုး ပြဿနာ မရှိပါဘူး အခရာ၊ ကိုယ်က အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောချင်သေးတာ၊ စတူဒီယိုမှာ ချိန်းထားတာလေး ရှိနေလို့၊ ခွင့်ပြုပါဦး အခရာ"

နှုတ်ဆက်ပြီး မင်းဆက်တိုင်း ကားတံခါးဖွင့် လှမ်းတက်သွား၏။ နက်ပြာရောင် လင်ခရူဆာ ကားကြီးကို ငေးငေးလေး ရပ်ကြည့်ရင်း အခရာ ကျောက်ရုပ်လေးပမာ ရှိနေဆဲ။

"ကျွီ"

ရုတ်တရက် အခရာ နံဘေးမှာ ထိုးရပ်လာသည် က Mark II ကားနက်ကြီး ဖြစ်သည် ။

အခရာ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒယ်ဒီလားဟု ထင်လိုက်မိတာကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလာသူ

က ဘုန်းလက်ညာ ဖြစ်နေသည် ။

"ကိုယ့်ကို မခေါ်ဘဲ ဘာလို့ ထွက်သွားတာလဲ အခရာရယ်၊ ဦး လိုက်ခိုင်းလို့ လိုက်လာတာ"

"တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ချင်လို့ ထွက်လာတာပါ၊ ဒယ်ဒီ ပွမ်နေပြီလား"

"ဒေါ်မြကလမ်းလျှောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကို လိုက်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဦးတော့ ကုမ္ပဏီ သွားပြီ"

တော်သေးတာပေ့ါဟု အခရာ တွေးလိုက်မိသည် ။ ဘုန်းလက်ညာကတော့ တစ်ပတ်နွမ်း ရှပ် လက်တိုနှင့် ထုံးစံအတိုင်း ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ထား၏။

အခရာ ဝယ်ပေးထားသော ဖိနပ်ကတော့ သစ်သစ်လွင်လွင်ပါပဲ။

"ကဲ တက်လေ အခရာ၊ ကိုယ်တို့ ပြန်ကြရအောင်"

အခရာ ဆက်ပြီး လမ်းမလျှောက်ချင်တော့တာမို့ ဖွင့်ပေးထားသော ကားတံခါးမှ လှမ်းတက် လိုက်မိသည် ။

"အိမ်ကို မပြန်နဲ့ ဦး ကိုဘုန်း၊ ဗိုက်ဆာနေလို့ တစ်ခုခု ဝင်စားရအောင် တည့်တည့်ဆက် မောင်း"

အခရာ စကားအတိုင်း ဘုန်းလက်ညာ နာခံစွာ ကားကို ဆက်မောင်းပါသည် ။

ရှေ့ကိုပဲ အာရုံဝင်စားစွာ မောင်းနှင်နေသည့် ဘုန်းလက်ညာကို အခရာ အကဲခတ်ကြည့်မိ သည် ။ မင်းဆက်တိုင်း အသွင်က အခရာ အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသည် ။

ကိုဘုန်းနှင့် မင်းဆက်တိုင်း အသွင်ကတော့ တကယ့်ကို ခြားနားလွန်းသည် ။ အသားအရည် ဖြူဝင်းပြီး နုညက်သော မင်းဆက်တိုင်းက အသံကောင်း အဆိုကောင်းသလို ရုပ်ရည်ကလည်း မင်းသား ရှုံးလောက်၏ ။

မိန်းကလေး ပရိသတ် အများ စု အကြိုက် မင်းဆက်တိုင်းကို အခရာလည်း နှစ်သက်ပါသည် ။

မင်းဆက်တိုင်းရဲ့ သီချင်းတွေက အခရာနှင့် ကျွမ်းဝင်နေခဲ့တာကြာခဲ့ပြီ ဆိုပေမယ့် လူချင်း တော့ တစ်ခါမှ မဆုံဘူးပါ။

မင်းဆက်တိုင်း ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုး ဖြန့်ချိသော ဗီစီဒီခွေတွေ ဝယ်စဉ်က ဆုံဖူးတာ၊ ရှိုးပွဲ မှာ မြင်ဖူးတာလောက်ပဲ ရှိ၏။

အခုတော့ မင်းဆက်တိုင်းနှင့် အခရာ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံဆည်းဖြစ်သည့် အဖြစ်က

အင်း တကယ့်ကို မင်္ဂလာရှိသော နေ့လေးတစ်နေ့ပါပဲ။

ကံကြမ္မာက ထပ်ဆုံခွင့် ပေးခဲ့ရင် အခရာ ရှင့်ကို တွေ့ချင်ပါသေးတယ် မင်းဆက်တိုင်းရယ်။

*

အခန်း (၃)

“မောင်ဘုန်း သမီးကို ဂရုစိုက်နော်”

ဆင်ဝင်အောက်က ကားပေါ်မှာ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းတွေလည်း တင်ပြီးနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဦးမင်း ဝေခိုင်က မှာ ကြားလို့ မဆုံး ဖြစ်နေသည် ။

“နောက်ပြီး ညဘက်ကို ဦးထွန်း တစ်ယောက်တည်း ခြံကို စိတ်ချမ ထားနဲ့ ၊ ကိုယ်တိုင် စစ်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး စိတ်ချပါ”

“အရေးကြီးတာက သမီးပဲ၊ မင်း သမီးကို လွှတ်မထားနဲ့ နော်၊ ဘယ်သွားသွား ဂရုစိုက်ပါ၊ သူ ထင်ရာလျှောက်လုပ်ရင်လည်း မင်း ထိန်းသိမ်းပေး ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

ဒယ်ဒီ မှာ သမျှ စကားတွေကို ပုတ်သင်ညို တစ်ကောင်လို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေသော ဘုန်းလက်ညာကိုလည်း အခရာ အလိုလို စိတ်တိုချင်လှပြီ။

ဒယ်ဒီကလည်း ခရီးလေး တခဏ ထွက်မှာ ကို မှာ ကြားလို့ မဆုံး ဖြစ်နေသည် ။ ညတုန်းက လည်း အခရာကို နားပူအောင် မှာ သည် ။

“သမီး ကုမ္ပဏီ ကိစ္စနဲ့ ဒယ်ဒီ မန္တလေးကို နှစ်ရက် သွားရမယ်၊ သမီး

လိမ်လိမ်မာမာ နေနော်”

“အာ ဒယ်ဒီကလည်း သမီးက မလိမ္မာလို့ လား”

“မလိမ္မာဘူး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ သမီးက တဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်လို့ ပြောနေတာ၊ မောင်ဘုန်း စကားကိုလည်း နားထောင်၊ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ မောင်ဘုန်းကို ခေါ်သွား နော်”

သည် စကားတွေကို တစ်ညလုံး မှာ မဆုံး။ မနက်နိုးလို့ ကော်ဖီဝိုင်းရောက်တော့လည်း ထပ်မှာ သည် ။

အခရာ ကော်ဖီကို အမြန်သောက်ပြီး ဗိုက်နာသည် ဆိုကာ လစ်ထွက်ခဲ့တာကြောင့် တော်တော့ သည် ။

“သမီးကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မမြ”

ဒေါ်မြဘက် ဦးလှည့်ကာ ဒယ်ဒီ မေးတော့ အခရာ ခန်းဆီးနောက်မှ သုတ်ခနဲ ခွာကာ မီးဖို ခန်းဘက် လစ်ခဲ့သည် ။

“ဗိုက်နာလို့ တဲ့ ဆရာ၊ ရေအိမ်ဝင်နေတယ် ထင်တယ်”

“အင်း ဘာတွေ အစားမှားသလဲ မသိဘူး၊ လိုအပ်ရင် ဒေါက်တာ ဇော်ထွန်းကို ခေါ်ဦးနော်”

ဒယ်ဒီ စိုးရိမ်စွာ ထပ်မှာ နေတာကို အခရာ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသေးသည် ။ ဒေါ်မြ တော့ ဒယ်ဒီ့ရဲ့ အာဘော် မိသွားချေပြီ။

မီးဖိုထဲရောက်မှ အခရာ ဗိုက်ဆာလာတာမို့ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်တွေ ယူစားနေလိုက်သည် ။

“ဟောဗျာ ဗိုက်နာတဲ့ သူက ချက်ချင်း မီးဖိုထဲဝင် စားသောက်နေပါလား”

ဘုန်းလက်ညှာ အသံကြောင့် အခရာ ပါးလုတ်ပါးလောင်း စားသောက်နေရာမှ လှည့်ကြည့် ရင်း

"ဒယ်ဒီ သွားပြီလား ကိုဘုန်း"

"အ လုပ်သွားပြီ အခရာကိုတောင် စိတ်ပူပြီး မှာ သွားတယ်၊ မသက်သာရင် မိသားစု ဆရာဝန် ကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်တဲ့ "

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီ့ရဲ့ မှာ တမ်းတွေ နားပူလွန်းလို့ တမင်နှောက်ဖေးလာပုန်းနေတာ"

"ဟင် ဒါဆို အခရာက ဦးကို တမင်ရှောင်နေတာပေ့ါ၊ ကိုယ့်မိဘကို ဒီလို မလုပ်ရဘူး အခရာ ရဲ့ ၊ ဦးက အခရာ တကယ် နေမကောင်းဘူး ထင်ပြီး စိုးရိမ်နေတာ"

လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ လူကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဆုံးမနေတာကို အခရာ စိတ်တိုမိ တာ။ တကယ်ဆို အခရာက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တောင် ရခဲ့ပြီးပြီ။

"ဦးက အခရာကို အရမ်းချစ်တော့ စိုးရိမ်တာပေ့ါ၊ ဒါကို အခရာ အထင်မလွဲသင့်ဘူး"

"ကဲ ကိုဘုန်း တော်ပါတော့၊ တကတည်း ဒယ်ဒီ သွားလို့ နားပူသက်သာမလား အောက်မေ့ တယ် သူက တမျောင့်"

အခရာ စိတ်ကလေးတိုကာ ပြောမိတော့ ဘုန်းလက်ညှာမျက်နှာလေး ငယ်ကာ လေသံလေးပါ တိုးလျော့သွားသည် ။

"ကိုယ်က အခရာကို ရှင်းပြတာပါကွာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ "

"ရှင်းမပြနဲ့ အခရာ သိတယ်၊ အခရာက ကလေးမှ မဟုတ်တာ အသ

က် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် တောင် ကျော်နေပြီ သိရဲ့ လား”

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေချီကာ အခရာ ဆိုနေတော့ ဘုန်းလက်ညာ သဘောကျစွာ ပြုံး မိသည် ။

“ဘာလဲ ဘာပြုံးတာလဲ၊ အခရာကို လှောင်တာလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သဘောကျလို့ ပါ”

“ဘာသဘောကျတာလဲ”

“ဩော် အခရာ ပြောတဲ့ ကလေး မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားကို သဘောကျမိလို့ ပါ”

“အံမယ် မဟုတ်လို့ လား၊ အခရာက ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အခရာ ကလေးလေး မဟုတ်တော့ ပါဘူး”

အခရာကို ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ ဘုန်းလက်ညာ ပြောတော့ အခရာ ကျေနပ်သွားသည် ။

ပြီးမှ စူးစိုက်ကြည့်နေသော ဘုန်းလက်ညာကြောင့် မျက်နှာလေး ရဲကာ ခေါင်းကလေး ငုံ့သွား သည် ။

ဒါကို ရိပ်မိသော ဘုန်းလက်ညာလည်း အကြည့်တွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည် ။

“အခရာ ဘယ်သွားသွား ကိုယ့်ကို ပြောနော်၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဘာလဲ ဒယ်ဒီ မှာ ထားတာကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာတာလား”

“အင်း အဲ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က အခရာကို စိတ်မချလို့ ပါ”

ရိုးသားစွာပဲ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်မိသော စကားကြောင့် အခရာ မျက်နှာလေး ရဲသွား သည် ။

ဘုန်းလက်ညာလည်း ကိုယ့်စကားအတွက် အားတုံ့အားနာတော့ ဖြစ်သွားသည် ။

"ကိုယ် ခြံထဲမှာ ဦးထွန်းနဲ့ သွားကူလိုက်ဦးမယ် အခရာ"

အသိပေး နှုတ်ဆက်ကာ ဘုန်းလက်ညာ ထွက်သွားသည် ။ အခရာ တစ်ယောက်တည်း မီးဖို ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ဒယ်ဒီ ခရီးထွက်မည့်နေ့မို့ မနက်က အခရာ လမ်းလျှောက်မထွက်ဖြစ်ပါ။ မင်းဆက်တိုင်းက အပြင်ထွက်ဖြစ်ရဲ့ လား မသိပါ။

အခရာကို သူ မျှော်နေမလားဟု မသေချာစွာ တွေးမိသေး၏။ ပြီးမှ ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ်ပြန် ရှက်ရွံ့ အားငယ်မိပြန်သည် ။

အခရာကသာ မျှော်လင့်နေမိတာပါ။ မင်းဆက်တိုင်းကတော့ တဒင်္ဂ ဆုံခဲ့သည့် အဖြစ်ကို မေ့ လိုက်ပြီလား မသိ။

မင်းဆက်တိုင်းလို နာမည်ကျော် အဆိုတော် တစ်ယောက်အတွက် အခရာလို သာမည ပရိသတ် တစ်ယောက်ကို အလေးထားမှတ်သား ထားဖို့ ဆိုတာ ခက်ခဲလွန်းသည့် ကိစ္စပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

သေချာပါတယ် မင်းဆက်တိုင်းရယ်။ အခရာ ဆိုတာ ရှင့်အတွက် မထူးဆန်းလှတဲ့ ပရိသတ် တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ရှိနေမှာ ပါ။

ဒါပေမဲ့ အခရာ ရင်ထဲမှာ တော့ မင်းဆက်တိုင်း ဆိုတဲ့ ရှင်က လှပတဲ့ သံစဉ်ချိုချိုလေးတွေနဲ့ ထပ်တူရှိနေခဲ့တာပါ။

ဒါကို ဘယ်သူ သိနိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

*

အခန်း (၄)

"ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ အခရာ"

မနက်စောစော အပြေး လေ့ကျင့်ချင်သည် ဆို၍ အခရာကို သူ အဖော်လိုက်ပေးခြင်းဖြစ်သည် ။

အခရာ ဝတ်ဆင်ခိုင်း၍ အနက်ရောင် အားကစား ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ခေါင်းစွပ် တီရှပ် လက် ရှည်ကိုပါ သူ ဝတ်ဆင်ခဲ့ရသည် ။ အခရာ ကတော့ အဖြူရောင်မှာ အနက်စင်းလေးတွေ ပါသော အားကစား ဝတ်စုံလေးနှင့် နှင်းမင်းသမီးလေးလို လှနေပါသည် ။

ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားသည့် သားမွေး ဦးထုပ်ဖြူဖြူလေးကလည်း ဝင်းမွတ်သော အခရာ မျက်နှာလေးကို ပေါ်လွင်စေသည် ။

ရွရွကလေး ပြေးနေသော အခရာ ပုံစံက အပြေးကျင့်နေတာ မဟုတ်ပါဘဲ မင်းသမီးလေး ကခုန်နေသလို ထင်ရသည် ။

မနက်ခင်း အပြေးလေ့ကျင့် လမ်းလျှောက်နေကြသူတွေတောင် အခရာရဲ့ အလှမှာ နစ်မျော သွားတတ်ကြ၏။

ခေါင်းကလေး ဘယ်ညာ ဝဲကာ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့် ဖြစ်နေသော အခရာကို သတိထားမိသည့် သူ မေးတာကို အခရာ မကြားတာလား မသိ။

ပြေးရင်းနှင့် အနောက်ကိုတောင် လည်ပြန်လေး ကြည့်နေသေး၏။

"အို အမေ့"

အငေးလွန်တော့ ခြေထောက်တွေချင်းတောင် ခလုတ်တိုက်မိကာ အခရာ ဟပ်ထိုးလဲကျမလို ဖြစ်နေသည် ။ အနားမှာ ရှိသော သူသာ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲ ထိန်းမထားလိုက်နိုင်လျှင် အခက်။

"ရှေ့ကို မကြည့်ဘဲ ဘယ်တွေလျှောက်ကြည့်နေတာလဲ အခရာ၊ တော်သေးတာပေါ့ လဲရင် အကွဲအပြဲပဲ"

အခရာ အပြေးလေးရပ်ကာ သူ့ကိုတောင် မကျေမနပ် ပြန်ပြီး ဘုကြည့်ကြည့်သေး၏။

"ကိုဘုန်း အနားမှာ ရှိတာပဲ၊ မလဲအောင် ထိန်းပေါ့"

လူကို ရန်တွေ့ပြောဆိုရင်း မျက်ဝန်းတွေက အရှေ့ကို မျှော်ကြည့်နေပြန်သေးသည် ။ သူ စိတ် မရှည်နိုင်တော့တာ အမှန်။

"အခရာ ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ ပြောစမ်းပါ"

"မင်းဆက်တိုင်း လာမလား ရှာနေတာ"

"မင်း မင်းဆက်တိုင်း ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ဘာလဲ"

သူ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ မေးတော့ အခရာလည်း မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်ကြည့် သည် ။

"မင်းဆက်တိုင်း ဆိုတာ အဆိုတော်လေ၊ ဒီလောက် နာမည်ကြီးနေတဲ့ အဆိုတော်တောင် မသိဘူးလား"

သည် တော့မှ သူ မှတ်မိသည် ။ အိမ်မှာ သည် အဆိုတော်ရဲ့ သီချင်းတွေကို အမြဲတမ်း အခရာ ဖွင့်နားထောင်တတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အခရာ ကိုယ်တိုင် ဆိုနေတတ်တာမို့ သူတောင် နားရည်ဝ နေ၏။

"သူက အခရာနဲ့ သိလို့ လား"

“အင်း အခရာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်တဲ့ နေ့က ဆုံဖြစ်ကြတာ ကိုဘုန်းရဲ့ ၊ တကယ် မထင်မှတ်ဘဲ ခင်မင်သွားကြတာ သိလား”

မျက်ဝန်းနက်လေးတွေအထိ ကျေနပ်ခြင်း ရောင်စဉ်တွေ တောက်ပလို့ အခရာ ပြန်ပြောပြ နေသည် ။

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေရင်း မင်းဆက်တိုင်းရဲ့ ပုံရိပ်ကို အာရုံထဲမှာ မြင်ယောင်လာ သည် ။ အပြင်မှာ တော့ လူချင်း မဆုံဘူးပေမယ့် တစ်အိမ်လုံးမှာ အပြည့်ကပ်ထားသော မင်းဆက် တိုင်းရဲ့ ပိုစတာတွေ ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ သူ မြင်ဖူးသည် ။

ရုပ်ရည်က ချောမော ပြေပြစ်သူမို့ အခရာတို့လို မိန်းကလေးတွေ နှစ်သက်သဘောကျမှာ သူ သိ၏။

အခရာနှင့် မင်းဆက်တိုင်းတို့ ဆုံတွေ့ကြသည့် အဖြစ်ကို အခရာ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောမဆုံး ဖြစ်နေသည် ။

“သူက လမ်းလျှောက်ထွက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ကို တွေ့ရင် ပရိသတ်တွေ ဝိုင်းလာမှာ သေချာတယ်၊ အခုလည်း ဒါကြောင့် မလာတော့တာ ထင်တယ်”

“အဲဒါကို ဘာလို့ အခရာက တကြည့်ကြည့် မျှော်နေရတာလဲ၊ ခလုတ်တိုက်လဲမှ ဒုက္ခရောက် နေဦးမယ်”

ရင်ထဲမှာ အလိုမကျ စိတ်လေးနှင့် သူ အပြစ်တင်သလို ပြောမိတော့ အခရာ မျက်နှာချိုချို လေး ချက်ချင်း စူပုပ်သွားရင်း

“မျှော်တာပေါ့ သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ အခရာ မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက် ထွက်နေတာပေါ့၊ တစ်နေ့ နေ့တော့ တွေ့မှာ ပါ”

အခရာ မျှော်လင့်ချက်လေးနှင့် ဆိုနေတော့ သူ သနားမိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ လည်း မကျေနပ်စိတ်ကလေးတော့ ဖြစ်မိသည် ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အခရာနှင့် မင်းဆက်တိုင်းတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားမှာ ကိုတော့ သူ မလို လားမိတာ အမှန် ဖြစ်သည် ။

အခရာကို သူ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဦးမင်းဝေခိုင်က တာဝန်ပေးထားသည် ။ တကယ်တော့ ဦးမင်းဝေခိုင် ဆိုတာ သူ့ဘဂရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ဖေဖေ တိမ်းပါးပြီးကတည်းက ဦးမင်းဝေခိုင်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ သူနှင့် မေမေ့အပေါ်မှာ ကြီးမားခဲ့သည် ။

ငယ်သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သော ဖေဖေ့ကို ဦးမင်းဝေခိုင်က ထောက်ပံ့ကူညီသည့် သဘောနှင့် ကုမ္ပဏီမှာ ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ဖေဖေ အဆင်ပြေခဲ့သည် ။

ကံကြမ္မာက မထင်မှတ်ဘဲ အလှည့်အပြောင်း ဖြစ်စေခဲ့ခြင်းက ဖေဖေ မတော်တဆ ကားအက် ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ တိမ်းပါးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးမင်းဝေခိုင်က ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူတို့ သားအမိကို ထောက်ပံ့သည် ။

နယ်မြို့လေးမှာ နေသော သူတို့ မိသားစုဆီ ရောက်လာကာ ရင်းနှီး ထောက်ပံ့ငွေ ပေးသည် ။

အမြဲတမ်းလည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ပါ။ သူ ဆယ်တန်းအောင်သည့် နှစ်မှာ အမေ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ပါ။ ကုန်စုံဆိုင်လေးကိုပါ ပိတ်လိုက်ရ၏။

ဦးမင်းဝေခိုင်က သူ့ပညာရေးအတွက် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ဖို့ ဆ

က်ထောက်ပံ့သည် ။

တောင်ကြီး တက္ကသိုလ်မှာ သူ ပညာသင်နေဆဲ ဒုတိယနှစ်မှာ မေမေ ဆုံးသည် ။ ဦးမင်းဝေခိုင် က ဆက်ပြီး တာဝန်အပြည့် ယူသည် ။ ကျောင်းပြီးတော့ တစ်ကောင်ကြွက် သူ့ကို ရန်ကုန်အရောက် ခေါ်ခဲ့သည် ။

“ဦးရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ မင်း အလုပ်ဝင်လုပ်လို့ ရတယ်၊ လောလောဆယ် တော့ သမီးကို မင်း အစ်ကို တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးကွာ၊ သမီးက နည်းနည်း ဆိုးတယ်၊ တဇွတ်ထိုး ဆန်တယ်၊ မင်း ရောက်လာတာ ဦးအတွက် တစ်အားပဲကွ”

သည် လိုနှင့် အခရာ နံဘေးမှာ သူ ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျေးဇူးတရားနှင့် စေတနာတွေအတွက် သူ့ဘက်က ဦးမင်းဝေခိုင် အလိုကျ တာဝန်ကျေခဲ့ပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ အခရာ အပေါ်မှာ အချိန်တိုလေးအတွင်း နှောင်တွယ်မိသော သံယောဇဉ်က ပိုမိုလွန်း နေသည် လား။

အခရာရယ်။

မပန်ဆင်သင့်တဲ့ ပန်းကလေးကို ခူးယူခွင့် မရှိရင် တောင် အပင်ထက်မှာ အလှဆုံး ပွင့်နေစေ ချင်မိတာ

အတ္တဆန်လွန်းတယ်ဆိုရင်လည်း …။

*